

Prædiken til 18. søndag efter trinitatis

Matt. 22, 34-46

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Da farisæerne hørte, at Jesus havde lukket munden på saddukæerne, samledes de, og en af dem, en lovkyndig, spurgte ham for at sætte ham på prøve: »Mester, hvad er det største bud i loven?« Han sagde til ham: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind.« Det er det største og det første bud. Men der er et andet, som står lige med det: »Du skal elske din næste som dig selv.« På de to bud hviler hele loven og profeterne.« Mens farisæerne var forsamlet, spurgte Jesus dem: »Hvad mener I om Kristus? Hvis søn er han?« De svarede: »Davids.« Han sagde til dem: »Hvordan kan David så ved Ånden kalde ham herre og sige: »Herren sagde til min herre: Sæt dig ved min højre hånd, indtil jeg får lagt dine fjender under dine fødder?« Når David altså kalder ham herre, hvordan kan han så være hans søn?« Ingen kunne svare ham et ord, og fra den dag turde heller ingen længere spørge ham om noget. Matthæusevangeli- et 22,34-46

Kære menighed!

I dag handler det om kristendommens *ærlig-
hed*. I dag handler det om, at kristendom-
men ikke taler uden om. Lagde I mærke til
kirkeklokkerne her før gudstjenesten? Som
altid sluttede de med 3 x 3 bedeslag. 3-tallet
er afgørende i kristendommen, og 3-tallet
handler om kristendommens *ærlighed*. Kir-

keklokkerne ringer 3 x 3 bedeslag; dåbsbar-
net får vand hældt over sit hoved 3 gange,
den kristne Gud kaldes Fader, Søn og Hellig-
ånd – er 3 og dog 1; når jeg dør, kommer der
3 skovfulde jord på min kiste; 3 er de krist-
ne dyder: tro, håb og kærlighed. Og alle dis-
se 3-taller har at gøre med, at kristendom-
men er ærlig, at kristendommen ikke taler
uden om.

Da jeg gik i 1. klasse, skulle vi se en film om
at passe på i trafikken. Og filmen viste om,
hvordan man som lille pige eller dreng på
cykel skulle passe på de susende biler og
huske at standse for rødt lys, for ellers kun-
ne det gå frygteligt galt. Og én af drengene i
min klasse blev så bange for, at det skulle gå
galt for de små cyklister i filmen, at lærerin-
den måtte sætte sig hen og holde ham i hån-
den imens. Vi kan jo kalde den bange dreng
for Mads, for det var det, han hed. Og jeg
kan huske, at jeg da allerhelst ville have
haft lov til at gå min vej og slippe for den
skrækelige trafikfilm. Men nej: Jeg skulle
skam se filmen til ende, men lærerinden
blev ved siden af og holdt min hånd og var
der jo også bagefter.

Og den lille historie har alt med sagen at
gøre, for hvad var det, lærerinden havde

gjort, hvis hun havde ladet mig slippe? Det havde jo været en løgn. For trafikfilmen talte jo sandt, og efter skole skulle skoleeleven cykle hjem mellem susende biler og stoppe for røde lys og gerne have lært at slippe levende fra det. Og en dag skulle han gerne kunne gå ud i verden og klare sig som et voksent menneske. I lærerindens måde at gribe det an på med trafikfilmen og den bange dreng, der var der *et før, et under* og *et bagefter*. *Før* var der den trygge ufarlige verden for drengen. *Under* filmen måtte drengen se i øjnene, at verden derude *er* farlig, og at en cyklist kan blive torpederet af en bil. Men det var også *under* filmen, at lærerinden sad ved siden af og holdt hånd – trygheden fra *før* var der på én eller anden måde stadigvæk og gav mod til at se farligheden. Og lærerindens nærvær gav løfter om et *bagefter*, hvor det hele på én eller anden måde skulle være til at håndtere. Et *før*, et *under* og et *bagefter*. Når den store *ulykke* rammer os, vil vi allerhelst krybe ned under dynen og bilde os ind, at alt er som *før*. Og vores omgivelser vil også allerhelst slippe afsted med et skulderklappende ”op med humøret: Du har jo stadigvæk din smukke have og din frimærkesamling”. Men så er der også dem, der ærligt tør medgive, at ulykken er præcis så stor, som den ser ud, og ”du bliver aldrig den samme igen”. Og der er dem, der *både* tør være ærlige om ulykken *og* tør være der sammen med dig i ulykken – og først da er der håb om et *bagefter*. Siger al vor erfaring ikke, at først den dag vi ser ulykkens fulde omfang i øjnene, først da er *befrielse* mulig? Siger al vor erfaring ikke, at det *tør* vi aldrig – *alene*? Et *før*,

et *under* og et *bagefter*. Og i dag handler det om kristendommens ærlighed, og hvordan den ærlighed viser sig i kristendommens evige treklang. *Klokkerne* ringede 3 x 3 gange. *Dåbsbørnene* døbt med tre håndfulde vand, for af vand kommer liv, og til liv og glæde har Gud skabt dem; og i vand kan vi drukne, og også dåbsbørn vil møde trængsler i livet, ja en dag får livet ende; og den tredje håndfuld vand rummer håbet om, at et *før* og et *under* skal følges af et evigt *bagefter*. Og Gud kaldes for *Fader, Søn og Helligånd*. *Gud Fader* er Skaber, der skabte verden, for at den skulle være et godt sted for mennesker. *Guds Søn* er den Jesus, der fødtes i stalden, fulgtes med mennesker på vejene, døde på korset, for kristendommen lyver ikke om den lidelse og elendighed, verden (også) rummer, men fortæller, at Guds Søn er med os, også *dér*. *Gud Helligånd* er Guds nærvær, Guds ømhed, Gud der ser os, når vi ikke kan se ham; ser virkeligheden i øjnene, men lover mennesker en fremtid hos ham. Kristendommens ærlighed; et *før*, et *under*, et *bagefter*; i *Faderens, Sønnens og Helligåndens* navn. I evangeliet, jeg læste, handler det om Guds lov, *og* om hvem Jesus egentlig er. Nu er vi klar til at forstå, hvorfor det er så vigtigt, og hvad de to ting har med hinanden at gøre. *Guds lov*: Jesus nøjes ikke med De Ti Buds overkommelighed. De Ti Bud siger, at jeg ikke må stjæle fra mine naboer eller myrde dem, og at jeg skal holde mig til min egen ægtefælle. Men Jesus siger, at jeg skal elske Gud af hele mit hjerte, sjæl og sind, og at det *gør* jeg kun, når jeg også elsker min næste som mig selv. Elske min næste som mig

selv? Ja, ser jeg tilbage, ser jeg jo nok, at mit liv var sandt, når jeg glemte mig selv og bare så hende og ham over for mig – men i tilbageblik ser jeg jo også, at jeg ikke gjorde det. *Da min ven sad over for mig med sin tavse bøn*, havde det været så enkelt og indlysende for mig (at opfylde hans bøn) – men det var jo kun mig selv, jeg så. Og Jesu ord om kærlighed som Guds mening med menneskers liv bliver skræmmende, for det kan være, at jeg ikke stjæler eller myrder alt for slemt, men har jeg elsket – elsket nok? Kirkeklokkerne ringede 3 x 3 bedeslag, og kristendommen taler ærligt, taler aldrig uden om. Befrielsen forudsætter, at vi ser sandheden i øjnene, men det kan vi ikke alene. Derfor bliver det så afgørende, hvad det er for en Kristus, der taler. Kristus er kong Davids søn, siger Jesu jødiske landsmænd – dvs. Kristus er et stort, et enestående menneske, men dog kun et menneske. Men Jesus siger, at Kristus er større end kong David. Og dermed siger Jesus, at barnet, der fødtes i Betlehems stald var Marias søn, men jo også Guds Søn. – Kirkeklokkerne ringer 3 x 3 gange. Gud skabte verden som en god verden for mennesker. Og vi ser en verden med ulykke og lidelse, og når vi bliver spurgt, om vi selv har elsket nok, må vi indse, at ulykkerne ikke bare var de andres skyld. Men Kristus var ikke bare en god mand, der levede og døde for så mange år siden og kan være os i dag ligeegyldig. For således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne, for at enhver, som tror ham ... Kristus er, at Gud ikke kunne undvære sine mennesker og derfor måtte sende det dyrebareste, sin egen Søn, til os – og for al-

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

tid er Guds og menneskers skæbne nu bundet sammen. Kristus er, at Gud er nær hos dig og mig lige nu, og vi kan se nutiden i øjnene, fordi vores fremtid er i den gode Guds hænder. Der er et før, et under og et bagefter – og aldrig skal vi overlades til os selv.

Kirkeklokkerne, dåbens tre håndfulde vand, kistens tre skovfulde jord, Faderen, Sønnen og Helligånden. Var vi kun os selv, var vi nødt til at lyve, men fordi Gud er med os, tør vi tale sandhed. Fordi Gud er Gud, kan vi mennesker være de mennesker, vi er – og tage imod hver dag med taknemmelighed ... – Det gode i verden kalder kristendommen for tro, håb og kærlighed, den sidste treklang. Tro og håb længes ud over sig selv, tro og håb er i en ufuldkommen verden at stole på Guds løfte om, at en dag skal alt blive fuldkomment, og da skal vi ikke længe tro og håbe, men se. Kærligheden længes derimod ikke ud over sig selv, den er, at det fuldkomne allerede lever hos os. For således elskede Gud verden, dig og mig.

Klokken slår, tiden går – Amen! Halleluja!
Tak!

Mads Callesen

Skive

Salmer:

731, 101, 448, 674 v. 2+7, 399, 192, 323, 384